

To nye smukke Biser.

1. Mødet ved Bækken.
2. Kjærligheds-Rosen.

V box 26:772

Mødet ved Bækken.

(Mel. Bid vassen af stranden etc.)

Derinde i Skoven, hvor Bækkens Smaaabølger
Med Solstraaler leger fra Morgen til Kveld,
Min Elskede plukker den Blomst, som ei dølgjer
Kjærligheds rene og himmelske Væld;
Saa nymfelet ved Bækkens Bred hun iler
Dg kysjer Glemmigeien, mens hun smiler.
Kom, følg mig til Bækken, jeg elsker ene dig!

Naar hende jeg møder, den elskede Pige,
For hvilken mit Hjerte saa inderligt slaar,
Da vil jeg med Dine og Mund hende sige,
At jeg maa dø, hvis jeg hende ei faar.
Hør Bækkens Ridsen, Vindens milde Susen;
Jeg føler Kjærlighedens stærke Brusen.
Kom, mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Har Løftet du givet, er min først du vorden,
Jeg altid din Glæde og Støtte skal bli,
Da skal vi leve som Engle paa Jorden
Dg juble og synge som Fuglen saa fri;
I vore Dine Glæden skal sig speile,
Paa Kjærlighedens Flod vi altid seile.
At, mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Jeg lover dig sikkert, min elskede Pige,
At aldrig i Livet du skal lide Nød;
Thi skulde end Sygdom sig ind hos os snige,
Saa har jeg dog nok til det daglige Brød.
Vi ville prise Gud og glade synge,
Naar Vintren kommer, Vinder os forynge.
O, mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Al Lykke paa Jorden jeg vil dig berede,
Du gode og inderligt elskede Nød;
Ja, hvis jeg skænker dig andet end Glæde,
Da vil jeg bede vor Gud om at dø;
Thi heller end at Sorg dig skulde friste,
Jeg tusind Gange Livet vilde miste.
At mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Naar sølvgraae Løkker vor Isse ombølger,
Dg Astenen sænker sig over os ned,
Men Trost og Kjærlighed steds dig følger
Dg altid, ja altid, som nu lige hed.
Naar Gud tilsidst mig kalder, skal min Tunge
I salig Fryd dit høje Navn udsjunge.
Kom mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Nu slutter jeg Sangen, du inderlig Kjære,
Dg hæver Pokalen for Kjærligheds Lyst,
Til Bunden vi tømmer den ud til din Ære —
O, Fryd mig bejæler, hvis jeg ved dit Bryst
Faar hvile mig, naar Livets Asten ender,
Naar Himlens Gud sin Fred os Alle sender.
Kom, mød mig ved Bækken, jeg elsker ene dig.

Kjærligheds-Rosen.

(Mel. Jeg vil nu fortælle min Skjæbne saa tung).

En Kjærligheds-Rose jeg rækker dig her
Den spirer af fælles Erfaring især.
Dens Farve kan kendes om yndig og rød,
Dens Lugt kun fornemmes som listig og sød.

Naar Livet man kender som enligt og tungt,
En Ven det forsøder mens Blodet er ungt;
Men skjeldnere træffes den Ven som er tro,
End Roserne figes blandt Torner at gro.

Gaf varsomt paa Livet den alfare Sti
Dg søg efter Kjærlighedsrosen som fri; —
Men finder du en som er yndig og rød,
Saa lad dig ei fange af Lugten saa sød.

Drøm ikke om Sagen, før Blomsten du har
Dg findes dens Mage dens Frugter du tar; —
Men lykkeligt den som den Frugt ei har smagt,
For Livets Erfaring faar dannet hans Agt.

Agt derfor paa Bønnens de velmente Raad
Dg altid dig over i kristelig Daad.
Ved kogende Kjærlighed varer hun kort
Ja, Frugten den bliver som Natten kun fort.

Lof Ingen af Veien med smigrende Ord.
Tænk Tungen har tjenet som Vaaben til Mord.
Ja, Mange faar angre forsent og forspildt,
At han har sin Medbroder kun ledet vildt.

Om Kjerlighedsvarmen jeg synger som bær,
Thi ser jeg med Harmen, hvad mangen en gjør,
Selv har jeg erfaret hvad Kjerlighed er
Dg smaget de Frugter den Rosenknop bær.

Det Ungdommens Tanke fortidlig er nær
At fæste sit Hjerte en Mage saa kjær,
Skjønt ofte erfaret — kun lønligt af den
Som selv haver valgt sig sin Elsker og Ven.

Et vil jeg dig sige om du det forstaar:
Udvælg dig en Lige i blomstrende Vaar;
Men lær den at kende, før Haanden du gi'r
Da Ungdommens Elskov tillykke dig bli'r.

Aflægger min Kjære den Utugt og Skjemt,
Der bruges saa ofte, som sagt saa forglemmt;
Thi det fjerner Sindet fra Dybernes Bei
Dg hen til de Lyster du ei siger nei.

Nyd Glæden i Livet med Liv og med Aand,
Sky Lasterne skrevne af Djevelens Haand.
Om skyldfri en Glæde syng helst, om du vil
I Selskab indtræde med Munterheds Smil.

Dog tør jeg vel sige hvad før jeg har hørt,
At nogle mon svige sin Kjærest forfort,
Ja, lader dem banke med Skade og Skam
Med Hævnerens Tanke til hun eller ham.

Nos Jngen for dette for Enden er seet,
Thi endnu kan hende, hvad forhen er skeet.
Ja, selv den Forsørte kan Magten opnaa
At hevne sin Vrettyv gammel og graa.

Elst den du elsker, men ingen for nær
Før Kjerlighedsbaandet er knyttet især.
Ei Sminkeflor bruger, men sig hvad du tror,
Tænk Palmekvist ei udaf Tornekvist gror.

Anklager i Skjebnen ihvor det dig gaar,
Mon flere forværrer end læger dit Saar.
Forglem ei din Vandring paa Dybernes Bei,
Lad Verden kun spotte — kun agter det ei.

Saa vil jeg da ønske min Vise godt Held,
Jeg elsker min Kjærest, som Morgen og Kveld.
Jeg agter standhaftig at blive tilsidst,
Frimodig i Aanden som Fuglen paa Kvist.

Pris 10 Dre.

Tilkiøps hos G. B. Strøm. Nøllergaden Nr. 7, nær Folketheatret.

[Kra] u.a.